

KÉZFOGÁSOK

RUSZIN NÉPBALLADÁK

HAGYATKOZÓ GAZDA

*Cifra asszonyokkal
vigadozott András...
Hazafelé tart már,
menyecskét visz karján.*

*Jön anyja szaladvást,
készíti a rontást:
menye elé mézet,
a fiának mérget.*

*Beleiszik Andris,
szívéhez kap máris,
felesége nyomba'
ráborul zokogva.*

*– Jaj, ne sírj, kedvesem,
sorsod elrendezem:
négy szép kövér ökröm
kötve a karámba,
csak a tiéd legyen.*

*Hallja, s rohan öccse:
– Nekem mit hagysz, bátyja?
– Négy szép pej kancámnak,
vasas szekeremnek
te légy a gazdája.*

*Elóáll nővére:
– Bátyus, és a jussom?
– Négy fejős tehenem
áll az istállóban,
az mind neked jussom.*

*Apja is jön, mondja:
– Rám nem gondolsz, látom.
– Ne félj, apám, itt van
egy bőrbugyelláris,
benne száz dukátom.*

*Megszólal az anyja:
– Fiam, nekem semmi?
– Az én jó anyámat
kövel agyonverni,
testét a haragos
Dunába bévetni.
Ennyi, anyám, ennyi.*

GYÚJTÓTTE: FILARET KOLESSZA
1923-BAN KOSZTRINÓN.
BÁLÁDI. KIJIV, NAUKOVA DUMKA,
1988. 270.o.

AZ ELÁTKOZOTT FÉRJ

*Feszt úton volt Iván gazda,
felesége megátkozta:
– Ameddig lát, mindig menjen,
sehová meg ne érkezen,
lova váljék kőhalommá,
éles kardja gyalogúttá,
prémkucsmája puha zsombék,
kék dolmánya mező legyen,
őt magát meg a mezőben,
ha az Isten meg nem szánná,
váltottassa jávorfává!*

*Sarló alá ért az árpa,
megy az asszony a határba,
de a nagy ég magasából
villám vagdos, dől a zápor.
Fut mindjárt a jávorfához:
– Sűrűlombú jávorfácska,
lombos ágad bocsásd alá,
megázik a két kis árva.*

*– Ne mondj engem jávorfának,
apja vagyok az árváknak.
Emlékezz rá, szép hitvesem,
mit kívántál egykor nekem:
„Amíg látok, mindig menjek,
sehová meg ne érkezzek,
váljék lovam kőhalommá,
éles kardom gyalogúttá,
jó prémkucsmám puha zsombék,
kék dolmányom mező legyen,
és én, szegény, a mezőben,
ha az Isten meg nem szánna,
legyek az ő jávorfája!”*

Uo.: 74. o.

(FORDÍTOTTA: VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ)